

det vilde være ønskelig, om man vilde luffe Grændsen op, saa at Thybterne kunde komme herind i saa stort Antal, det skulde være. Den ærede Rigsdagsmand hittede, at vi havde Thybte-land at talke for mange hyperlige Mænd, der, som jeg troer han sagde, havde gjort vor Industri megen Gavn. Ja, det er fuldkommen sandt, og dersom vi kunde udspøge, hvilke vi vilde, dersom vi kunde vrage, saa var det godt, men vel at mærke, det er ikke de Gode, der komme hertil, det er i Reglen Bøvmen. Den ærede Rigsdagsmand hittede fremdeles, at ogsaa Ministeren maatte være imod, at man ud-talte sig saaledes; ja maaskee har jeg misfor-staaet ham, men jeg skal dog tillade mig i den Anledning at citere en Uttring af den ærede Minister i det andet Thing, hvoraf jeg troer det tydeligt fremgaaer, at han ogsaa finder sig foruleiligt ved disse tybste Haandværksvende. Han siger nemlig: „Det ærede Thing gjør sig ingen Forestilling om, vel nok om Massen af Thybtere, der saaledes komme herind, men ikke om hele Massen af de Ulemper, der udvilde sig deraf. Det er meget almindeligt, at hele Nar gaae hen, før det er muligt at faae bort igjen her fra Landet en saadan indvandret tybste Uvægsanger; man kan sende ham tilbage med Evangspsal til det Land, hvor han er født, hvor hans Hjemstavn er, og Vedkommende gene-re sig da, idetmindste i mange Tilfælde, ikke ved ligefrem at nægte, at det er Personer, der ere fødte paa dette Sted; vi faae dem da her tilbage og blive som oftest nødte til at beholde dem“. Jeg siger, hvad jeg sagde før, at en saadan Frækhed ingenlunde frapperer mig, og jeg holder mig forvisset om at have Tilladelse til at bruge dette Udtryk „Frækhed“ paa Grund af de Ord af den høitærede Minister, som jeg nylig har citeret.

G. Nimestad: Jeg maa dog tillade mig med et Par Ord at komme tilbage paa Spørgs-maalet om Lovens Omraade. Den høitærede Justitsminister kunde ikke gaae ind paa den Betegnelse, jeg foreslog, men det forekommer mig egentlig ikke, at det, han ansørte derimod, kan staae sin Prøve. Den høitærede Minister meente navnlig, at naar Betegnelsen blev „som ere hjemmehørende“, saa vilde det ikke nødven-

diggjøre en Undersøgelse, om Vedkommende virkelig var hjemmehørende, men man vilde uden videre tage hans Erklæring om, at han var hjemmehørende i disse Lande, for gyldig. I saa Henseende maa jeg for det Første be-mærke, at i saa Fald burde der staae: „som angive sig at være hjemmehørende osv.“; thi som det nu staaer, er det overladt til enhver Dyrigheds Frihed at anvende Bestemmelsen overeensstemmende med dens Ordlyd; men selv om man nu altsaa vilde vedtage en Endring i den Retning „som angive sig at være hjem-mehørende i disse Lande“, saa vilde det nu allerede medføre den Ulempe, at man vilde af-fordre dem en Erklæring. Man vilde altsaa standse enhver Rejsende, der kom f. Ex. med et Skib fra Malmø, for at spørge ham, om han er hjemmehørende i Sverrig, og Mange vilde man maaskee ikke strax troe, idet det jo godt kunde tænkes, at der f. Ex. kunde være svenske Undersaatter, der vare hjemmehørende i Sver-rig, men som ikke kunde tale svensk. Hvad der imid-lextid i Særdeleshed forekommer mig at være det Afgjørende derimod er, at man da ikke vil kunne udelukke de Personer, som det jo dog er Hen-sigten at sikkre sig imod, nemlig Personer fra de Steder, man ikke brister sig til at have Pastvangen for — det er jo især de tybste Haandværksvende, man frygter, ikke fordi de ere tybste, men fordi de ere hjemmehørende i Stater, der gjøre store Ophævelser ved at mod-tage de Undersaatter tilbage, som blive trængende til Understøttelse — og det er ganske klart, at naar de blot komme og angive sig at være hjemmehørende i et af disse forskjellige Lande, saa kan man ikke nægte dem Mod-tagelse. Den ærede Minister meente, at naar man paa den af mig antydede Maade beteg-nede de Personer, som skulde komme ind under Lovens Omraade, saa vilde det have den Be-tænknelighed, at netop disse næsnævnte Personer da ad en Omvei kunde komme herind, men jeg troer, hvad jeg allerede har bemærket tidligere, at man ikke behøver at frygte for, at tybste Haandværksvende skulde rejse enten til Stor-britannien eller Norge og Sverrig for at komme herind uden Pas. Hvad endelig den høit-ærede Minister bemærkede om, at der vilde fremkomme en Vanstielighed, naar man beteg-